

O chestiune de etică profesională

Vineri, 5 iunie 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Principalele nemulțumiri legate de inițiativa noastră numită „O carte pentru fiecare templu” sunt acestea: 1) Planul nostru nu a fost anunțat, 2) nu se procedează „etic” în distribuirea revistei și 3) nu este adevărat că Hristos Se află în conflict cu biserica Sa.

Despre **ultima** am mai vorbit, așa că astăzi voi încerca să ofer câteva lămuriri asupra primelor două obiecțiuni pentru care stimații noștri frați pastori interzic distribuirea revistei în comunitățile lor.

Mai întâi, câteva cuvinte despre etica profesională a poștașului.

Ce se așteaptă de la un poștaș? Care sunt atribuțiile și sarcinile lui de serviciu? Există o etică profesională a mesagerului, în orice domeniu ar acționa el?

Poștașul este angajat să ducă destinatarului corespondența. În orice condiții; fără excepții; fără scuze. Poștașul nu trebuie să întrebe dacă are voie să aducă telegrama, dacă nu cumva deranjează, dacă destinatarul apreciază sau nu conținutul ei, sau să negocieze cu destinatarul data și ora livrării ei. El are obligația să transmită mesajul în cel mai scurt timp posibil, pe calea cea mai eficientă, indiferent de condițiile meteorologice sau alte impedimente care ar putea să apară.

De asemenea, pe poștaș nu trebuie să-l intereseze conținutul corespondenței. Nu este el în măsură să stabilească dacă textul este bine redactat, dacă expeditorul are intenții curate sau nu, și dacă destinatarul va fi încântat de mesajul telegramei. Mai mult, poștașul nu are dreptul să refuze serviciul pe motiv că expeditorul este dezagreabil. Nu este sarcina lui să trieze corespondența după criteriul „expeditorului interzis.” Oricine are dreptul să expedieze corespondență, iar etica profesională a poștașului îi cere să transmită mesajul. Restul rămâne între expeditor și destinatar.

Acestea fiind spuse, să analizăm puțin valoarea acuzațiilor enumerate mai sus.

Planul nu a fost anunțat

Inexact. Planul a fost anunțat.

Este posibil ca cei mai mulți frați pastori să fie sinceri, deoarece mai mult ca sigur că ei nu au fost anunțați. Dar poștașii soliei 1888, cunoscând sensibilitățile în acest domeniu, au trecut peste etica profesiei lor și au anunțat conducerea bisericii înainte de a începe distribuirea revistei „Sfântul locaș va fi curățit.”

Totul a început atunci când biserica a inițiat proiectul misionar al anului, „O carte pentru fiecare casă.” În comunități s-a citit apelul directorului de la Uniune, fratele Iacob Pop, prin care poporul era

dinamizat, cu puternice apeluri din Mărturii, să se angajeze în distribuirea pe scară largă a cărții misionare a anului.

Dacă este corect, s-au întrebat poștașii soliei 1888, să distribuim cărțile noastre în mediul acesta majoritar ortodox, fără cereri sau anunțuri prealabile, nu ar fi la fel de corect să oferim fraților noștri din biserică revista, în aceleași condiții?

Totuși, au considerat că este frumos, și poate chiar productiv, să anunțe inițiativa lor. Cartea misionară a anului fiind produsă și distribuită sub auspiciile Casei de Editură, au considerat necesar să se adreseze directorului cu publicațiile de la Uniune. Gestul a rămas frumos, dar nu și productiv.

Au expediat prin mail următoarea scrisoare fratelui Pop:

.....

Vasile Jianu vsjianu@gmail.com

to: curierul@adventist.ro

date: Sat, Apr 11, 2009 at 10.09 PM

subject: Pentru Domnul Iacob Pop, Director „Viata si Sanatate”

Stimate Domnule Director,

Am primit astazi cartea „Lumea noastra, incotro?” si am inteles ca actiunea face parte dintr-un program national intitulat „O carte pentru fiecare casa.”

Evident ca am fost interesat sa aflu carei orientari religioase apartine editura „Viata si Sanatate.” Asa am ajuns sa citesc articolul dumneavoastra postat in buletinul informativ al Bisericii Adventiste.

Va multumesc pentru initiativa, tinerii care au impartit cartile au fost foarte amabili. Societatea chiar are nevoie sa afle cat mai repede incotro se indreapta lumea noastra, si este posibil ca perspectiva dumneavoastra sa fie cea adevarata.

Eu si familia mea – sotia si doua fete – suntem ortodocsi (nepracticanti). Aceasta nu inseamna ca nu vom citi cu atentie cartea propusa de dumneavoastra.

Fiind preocupati de peisajul religios in care traim, am descoperit un lucru destul de interesant: Se pare ca impasul in care se afla civilizatia se datoreaza mai ales unei situatii legata de istoria Bisericii dumneavoastra.

De aceea ne-am gandit ca n-ar fi rau sa va intoarcem serviciul. Adica, sa oferim membrilor bisericilor dumneavoastra o brosură care sa contribuie la o noua evaluare a rolului si rostului acestui popor in lumea noastra.

Nu, nu este o brosură ortodoxa, si nici una critica sau defaimatoare la adresa Bisericii Adventiste; nu este nici un atac impotriva profetului Bisericii, Ellen White. Din contra, continutul se sprijina destul de mult pe scrierile dumneaei.

Vom distribui aceasta brosură in cateva din comunitatile dumneavoastra, si speram sa fim intampinati cu aceeasi caldura si interes cu care au fost primiti tinerii angajati in proiectul „O carte pentru fiecare casa.”

In speranta ca initiativa noastra nu va produce disensiuni inutile,
Ai dumneavoastra,
Familia Jianu Vasile

.....

Au așteptat o săptămână, dar fratele Pop nu a răspuns, deși etica profesională l-ar fi obligat la aceasta. Nu a răspuns, dar nici nu și-a anunțat colegii că vor fi confrunțați cu o astfel de situație. Aceștia ne reproșează acum că nu am anunțat. Este etic?

Fratele Pop nu a răspuns nici până în ziua de azi, ceea ce ne dă simțământul că pur și simplu nu-l interesează această inițiativă. Pe noi ne interesează, deoarece poștașii au început să fie măcelăriți de colegii dumnealui, convinși că se lucrează „pe furiș,” lucru care nu poate fi inspirat de Duhul lui Dumnezeu.

Nu știm dacă scrisoarea familiei Jianu se mai află pe serverul bisericii, sau a fost de atunci aruncată în Recycle Bin. Ceea ce știm este că pastorii sunt complet dezinformați, și astfel otrăvesc atmosfera în biserică prin afirmații lipsite de substanță. Așa se creează și se întreține „dihonia” de care vorbea recent dragul meu prieten.

Nu se procedează „etic” în distribuirea revistei

A doua obiecție, larg răspândită, este că această metodă, de a sta la ușa adunării spre a oferi fraților revista, nu este „etică.” Totdeauna pe unde au mers, poștașii soliei 1888 au fost întâmpinați cu acest reproș: „De ce nu veniți să vorbiți cu pastorul, sau comitetul, înainte de a oferi revista?”

Am să explic acum de ce nu venim.

Prima comunitate din România vizitată de poștași a fost Craiova, sediul Conferinței Oltenia. Au dorit să înceapă corect – corect după presupusa etică denominațională care, veți observa imediat, este complet lipsită de etică.

Au mers la pastor și au prezentat revista, deși știau bine că destinatarul este poporul, omul de rând de pe băncile adunării. Inspirația spune clar cui îi este adresată solia 1888: „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis *poporului Său* o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones” (TM 91).

Dar au mers la pastor, spre a-i ușura sarcina, spre a face mai comodă, mai acceptabilă, întreaga operațiune.

Nu a folosit la nimic. Pastorul le-a spus că revista nu poate fi împărțită în comunitatea lui, că membrii bisericii nu trebuie să afle aceste lucruri, și că își ia el personal răspunderea pentru sufletele lor. Din tonul vocii și culoarea feței poștașii au înțeles că nu are rost să mai insiste. Dar dragostea pentru etica adventistă i-au făcut să calce etica profesională, care spune că telegrama trebuie expediată direct destinatarului, fără să ceară permisiunea unor intermediari.

La fel au procedat poștașii din Spania. Plecând urechea la suspinul fraților că procedura nu este „etică,” au mers la Castellon hotărâți să procedeze etic.

Au mers la pastor, la comitet, au prezentat revista și scopurile lor, cu speranța că metoda corectă va da rezultate.

Frații s-au consultat asupra problemei, apoi au decis că este nevoie de timp, să o studieze, ca să se poată exprima în cunoștință de cauză. Au stabilit următoarea procedură: Dacă vor considera că revista este acceptabilă, poștașii vor reveni peste trei săptămâni să o împartă poporului (deși de la Madrid sunt câteva sute bune de kilometri). Dacă vor considera că revista nu este bună, frații din comitet să anunțe biserica despre această inițiativă, și să le spună că revista conține erori, erezii, și că s-a luat decizia să nu fie împărțită membrilor. În aceste condiții, poștașii au promis că nu vor mai reveni la Castellon.

Dacă însă comitetul nu anunță biserica despre decizia lor de a interzice revista, atunci poștașii au promis că se vor întoarce, indiferent de consecințe.

Așa a rămas. Și-au dat mâna frățește, și s-au despărțit în spiritul eticii adventiste.

Au trecut săptămânile de studiu, și poștașii au sunat la Castellon. A urmat o foarte îndelungată discuție telefonică, în care pastorul a fost cât se poate de categoric: Revista nu se va distribui la Castellon, și nici biserica nu va fi anunțată de această decizie.

Poștașii au rămas cu gura căscată. Așa funcționează etica adventistă?

Au insistat, explicând că nu așa a fost înțelegerea. Fără succes. Pastorul i-a amenințat că dacă vor veni, se vor lua măsuri de constrângere fizică împotriva lor.

Au renunțat să mai distribuie în Castellon. Nu se temeau că vor fi cotonogiți de un pastor adventist – asta chiar este o plăcere rarisimă – ci mai degrabă nu doreau să-l pună pe sârmanul pastor într-o situație fără ieșire, care se putea sfârși tragic pentru atât de lustruita noastră imagine denominațională.

I-au spus pastorului că sabbatul următor vor fi, totuși, la Castellon. Deoarece trebuiau să ofere revista undeva pe malul Mediteranei, vineri seara erau la Castellon, cu mâinile în buzunare, într-o simplă vizită prietenească. Atunci au aflat, cu stupefacție, că pastorul organizase gărzi patriotice pentru apărarea instituției. Fuseseră aleși oameni musculoși, cu statură impunătoare, spre a împiedica, li se spusese oamenilor, un posibil atac asupra comunității. Bătăușii au crezut că este vorba despre cine știe ce intervenție din afară. Au rămas și ei șocați să afle că trebuiau să apere biserica de o broșurică de 50 de pagini.

Păcat de cartea fratelui Virgil Peicu, despre istoria adventă și cum a fost ciomăgit pionierul nostru Ivăncică de către preoții acelei vremi. Colegii lui din corpul pastoral nu au citit cartea, așa că nu au de unde să știe că repetă la milimetru o istorie pe care nu o cunosc.

Aceasta este etica adventistă? Așa dorește conducerea acestei biserici să împiedice trezirea fecioarelor? Cu trupe SA? Cu echipe SWAT? Cu nucleu SEALS? Mare nebunie la îngerul bisericii Laodicea...

Acum poate cititorii noștri înțeleg mai bine de ce poștașii nu mai respectă ceea ce li se spune că este „etică” adventistă. Preferă să fie

cotonogiți neetic, dar să-și facă datoria, obligația contractuală față de Expeditor.

Ei sunt obligați mai mult de etica profesională decât de orice altă etică. Solia trebuie să ajungă la destinatar, și nu există scuză sau explicație pentru nerealizarea misiunii. Deviza branșei este: „Judecați voi singuri dacă este drept, înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu” (Fapte 4:19).